

Llei de cooperació penal internacional i de lluita contra el blanqueig de diners o valors producte de la delinqüència internacional

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 29 de desembre del 2000 ha aprovat la següent:

Llei de cooperació penal internacional i de lluita contra el blanqueig de diners o valors producte de la delinqüència internacional

Exposició de motius

L'Estat andorrà, per història i per tradició, sempre ha estat respectuós amb la prevenció i la lluita contra el blanqueig de diners sense renunciar a la seva sobirania i a les garanties que figuren en l'ordenament jurídic en matèria de secret bancari i de seguretat en les relacions entre el sistema financer i els seus clients.

Han transcorregut prop de cinc anys des de l'aprovació de la Llei de protecció del secret bancari i de prevenció del blanqueig de diner o valors producte del crim, de data 11 de maig de 1995, i en aquest temps, la internacionalització de l'economia mundial, així com la internacionalització de la criminalitat han determinat la comunitat internacional a establir normes de caràcter preventiu i també de caràcter repressiu l'eficàcia de les quals depèn de l'homogeneïtat de llur aplicació simultània a tots els països del món. El blanqueig de diners pren formes diferents en funció del desenvolupament del sistema legislatiu i del nivell d'aplicació d'aquest sistema en cada país. És veritat que els instruments internacionals de lluita contra el blanqueig reposen sobre principis comuns, però la varietat de situacions nacionals fa molt difícil no solament un procés d'uniformització normativa sinó també un procés d'harmonització i assimilació de les normes.

Amb aquesta voluntat d'harmonització, l'exposició de motius de la Llei de protecció del secret bancari i del blan-

queig de diner o valors producte del crim ja posava de manifest de manera ferma la voluntat d'adhesió de l'Estat andorrà als convenis de Viena, de les Nacions Unides, i d'Estrasburg, del Consell d'Europa.

Les disposicions del Codi penal andorrà, la Llei de protecció del secret bancari i de prevenció del blanqueig de diner i els procediments de dret intern andorrà presenten un grau important de convergència amb les disposicions dels convenis en llur filosofia. Tanmateix convé adaptar aquestes lleis als convenis, com a la pràctica usual dels països veïns i les directrius dels organismes de lluita contra el blanqueig de diners.

És el que la present Llei intenta aconseguir amb la senzillesa tradicional dels textos legals andorrans però amb la voluntat reiterada d'eficàcia. Les ratificacions dels convenis de Viena i d'Estrasburg recentment signades comporten la modificació de la legislació andorrana vigent per adaptar-la als preceptes dels dos convenis esmentats, i per aconseguir que les nostres normes tinguin la màxima eficàcia i tendeixin a ser uniformes amb les aplicades en altres països.

La confiscació, que és l'objecte de la majoria de les disposicions del Conveni d'Estrasburg, ha estat detallada considerant les especificitats andorranes.

L'aspecte de prevenció del blanqueig de diners o valors producte del crim organitzat és el que ha necessitat unes modificacions més àmplies per donar més garanties d'eficàcia al mecanisme de declaració, control i denúncia dels fets sospitosos, tot salvaguardant el principi del secret bancari. A aquest efecte es crea la Unitat de Prevenció del Blanqueig com a organisme centralitzador de totes les declaracions en matèria de blanqueig de diners.

La present Llei té un doble objecte. En el títol I es regula l'organització de l'ajuda judicial internacional penal mitjançant normes que són d'aplicació a tots els procediments relatius a aquesta matèria, siguin quins siguin els delictes als quals es refereixin. En el títol II es fa referència a la lluita contra el blanqueig de diners o de valors procedents de la delinqüència internacional. Es tracta de

dues matèries d'un àmbit distint, la regulació conjunta de les quals es justifica, però, per ser el fenomen relatiu a la referida delinqüència internacional el que dóna lloc a la majoria de supòsits de cooperació judicial internacional.

Títol I. Organització de l'ajuda judicial internacional

Capítol preliminar. Camp d'aplicació

Article 1

El present títol s'aplica a tots els procediments relatius a la cooperació internacional en matèria penal.

Capítol I. Condicions de l'ajuda judicial

Secció primera. Condicions generals

Article 2

Les comissions rogatòries internacionals, excepte pel que fa a les notificacions i les citacions, han de precisar:

L'autoritat que la transmet i l'autoritat a la qual va dirigida.

Una exposició suficient dels fets objecte del procediment i una exposició del motiu de la demanda.

El delictes o els delictes que s'investiguen o es persegueixen amb còpia traduïda dels mateixos.

Sempre que sigui possible, l'estat civil, l'adreça i la nacionalitat de les persones afectades per la mesura i també la informació més àmplia sobre els béns objecte de la demanda.

Article 3

En el cas que la demanda no contingui els requisits previstos en l'article 2, el batlle pot, segons l'indole dels defectes, demanar a l'autoritat del país demandant que la completi o refusar l'execució de la comissió rogatòria per aute motivat i retornar les actuacions a la part demandant.

Article 4

L'ajuda judicial està supeditada en tots els casos a les condicions prèvies següents:

- a) Que el procediment a l'estranger sigui conforme als principis constitucionals del Principat referint-se als drets i les llibertats garantits en el capítol III del títol II de la Constitució.
- b) Que la mesura sol·licitada no sigui contrària als principis fonamentals de l'ordenament jurídic andorrà.
- c) Que no existeixin raons suficients per fer suposar que el procediment ha estat promogut contra una persona per raó de les seves opinions polítiques, de la seva qualitat de membre d'un grup social determinat, de la seva raça, de la seva religió o de la seva nacionalitat.
- d) Que tots els delictes sobre els quals es basa la comissió rogatòria siguin penalment castigats per la llei andorrana com a delictes.
- e) Que la persona objecte de la demanda no hagi estat condemnada per sentència ferma al Principat i hagi complert la pena o que no hagi estat absolta a Andorra pels mateixos fets.
- f) Que els fets que motiven la demanda no siguin de caràcter polític o la demanda no es faci amb una finalitat política.
- g) Que els fets que motiven la demanda, encara que constitutius de delictes segons la llei andorrana, tinguin la importància suficient per justificar la intervenció de la justícia andorrana.
- h) Que la comunicació de la informació no perjudiqui la sobirania, la seguretat, l'ordre públic o altres interessos essencials del Principat.

Article 5

Cap informació obtinguda de les autoritats andorranes per via d'ajuda judicial no pot ser utilitzada en l'estat demandant per a altres finalitats que les que hagin estat precisades en la comissió rogatòria i, més especialment, per a altres infraccions o fets punibles que els que hi hagin estat indicats i pels quals el jutge andorrà hagi pogut valorar la procedència en el sentit de la llei andorrana.

Article 6

Tenint en compte la naturalesa de la demanda d'ajuda, les autoritats judicials andorranes poden condicionar llur cooperació al compromís previ de l'estat demandant de respectar el principi recollit a l'article 5.

Article 7

Si l'acte imputat a una persona és castigat per diverses disposicions penals de dret de l'estat requeridor, la comissió rogatòria només pot ser executada pel que fa a les infraccions per a les quals no existeix cap causa d'improcedència en el sentit de la present Llei.

Article 8

En tot cas, a criteri de l'autoritat judicial, es pot acordar l'ajuda judicial quan, amb l'acord de l'imputat, els actes sol·licitats tenen per finalitat exculpar la persona imputada.

Secció segona. Procediment**Article 9**

Correspon al ministeri titular de relacions exteriors rebre les peticions i retornar-les un cop formalitzades. Quan el ministeri titular de les relacions exteriors rep una petició, la cursa al president del Tribunal de Batlles i en tramet una còpia al Ministeri Fiscal.

Article 10

En cas d'urgència, les peticions de les autoritats judicials de l'estat demandant poden adreçar-se a les autoritats judicials andorranes, ja sigui per via diplomàtica, ja sigui directament, ja sigui mitjançant l'Organització Internacional de Policia Criminal (Interpol).

Les autoritats judicials andorranes retornen les comissions rogatòries, executades o no segons el cas, per la via diplomàtica amb caràcter urgent, sense perjudici que també es pugui trametre mitjançant Interpol o bé lliurada a mà a les autoritats de l'estat demandant que hagin estat expressament facultades a aquest efecte.

Article 11

Quan l'objecte de la comissió rogatòria comporti una citació a judici en qualitat d'inculpat, de perjudicat, de pèrit o de testimoni, la comissió es pot

fer directament per exhort adreçat a la Batllia o fins i tot per carta certificada si la legislació de l'estat demandant ho permet.

Article 12

Qualsevol persona detinguda provisionalment o presa a Andorra la compareixença de la qual és demandada per un estat estranger en qualitat de testimoni pot ser transferida temporalment al territori d'aquest estat sempre que la persona interessada ho accepti, que la seva presència no sigui necessària a Andorra per raó d'un procediment penal en curs, que el transferiment no tingui per efecte perllongar innecessàriament la seva detenció o que raons pràctiques o de fons, a criteri de l'autoritat judicial andorrana, no s'hi oposin.

Les autoritats andorranes poden exigir de l'estat requeridor el compromís del retorn de la persona de la qual demana la compareixença.

El consentiment de la persona interessada ha de ser recollit d'acord amb el que disposa l'article 207.3 apartats 1, 2 i 4 del Codi de procediment penal.

Article 13

Les comissions rogatòries són executades gratuïtament excepte en el cas en què una exigència processal de l'estat demandant provoqui despeses anormals.

Article 14

Les despeses de viatge i altres conceptes dels testimonis i els pèrits van sempre a càrrec de l'estat demandant, així com les despeses de trasllat previstes en l'article 12.

Secció tercera. Dret aplicable**Article 15**

Les diligències que es practiquin en compliment dels exhortos, les comissions rogatòries i altres peticions han de seguir les lleis processals andorranes. Les demandes de convocatòries han de ser rebudes per l'autoritat andorrana amb una antelació mínima d'un mes abans de la data indicada, llevat d'urgència manifesta.

Article 16

A l'efecte d'un jurament d'un testimoni o d'un pèrit demanat expressament per l'estat demandant, la promesa s'assimila al jurament de conformitat amb el dret andorrà.

Article 17

Les diligències practicades per l'autoritat judicial o qualsevol altra peça demandada per una comissió rogatòria són lliurades en fotocòpies certificades autenticades per la Secretaria de la Batllia, excepte en el cas que l'estat demandant formulï una demanda motivada de transmissió d'originals que sigui apreciada pel batlle.

Article 18

L'autoritat judicial andorrana pot permetre als agents de l'autoritat estrangers d'assistir a l'execució de la comissió rogatòria.

Article 19

Malgrat el que disposa l'article 15, quan una demanda faci esment d'una obligació processal exigida per la legislació de l'estat demandant, l'autoritat judicial andorrana complirà aquest imperatiu sempre que l'acte sol·licitat no sigui contrari als principis fonamentals del dret andorrà i que no s'hi oposin raons pràctiques importants.

Aquest article s'aplica a les demandes que sol·licitin la presència de lletrats de la defensa i de l'acusació així com del representant del Ministeri Fiscal estranger, i a la facultat de fer preguntes o contra-preguntes per mitjà del batlle.

Secció quarta. Procediments particulars

A) Mesures cautelars

Article 20

El batlle pot adoptar, en qualsevol moment d'un procediment intern, les resolucions que consideri adequades a fi de garantir la restitució dels objectes sotrets i la preservació de les proves, i també per assegurar les responsabilitats tant civils com penals que dimanin del delictu.

A petició d'un estat estranger que ha incoat un procediment penal i formulat

una demanda d'embargament, confiscació o comís, el batlle també pot ordenar les mesures cautelars adequades, com el bloqueig de comptes o l'embargament preventiu, prohibir qualsevol operació o qualsevol alienació de qualsevol bé que pugui ésser objecte d'un comís ulterior segons les legislacions andorrana o estrangera.

El batlle ha de notificar, en el termini màxim de 30 dies hàbils, les resolucions preses en la matèria, a totes les persones afectades i resoldre sobre les demandes d'aixecament de les mesures en un termini màxim de quinze dies hàbils, després d'oïr el Ministeri Fiscal i les parts. Contra l'aute del batlle es pot interposar recurs, segons el previst a l'article 194 del Codi de procediment penal.

Article 21

A demanda de l'estat demandant els instruments, objectes, documents i valors poden ser embargats per les autoritats judicials andorranes i tramesos a l'estat demandant si es tracta de peces de convicció o si presenten un interès obvi en la causa penal instruïda a l'estranger. Prèviament s'informa l'estat demandant que, en tots els casos, si el procediment penal s'acaba per un arxiu, un sobreseïment o l'absolució de la persona interessada, aquests objectes han de ser retornats a llurs propietaris per l'estat demandant quan esdevingui ferma la resolució que tanqui el procediment.

Article 22

Els altres objectes, documents o valors fruit d'una infracció penal poden ser restituits immediatament per les autoritats judicials andorranes a llurs propietaris o titulars fins i tot fora de tot procediment penal incoat a l'estranger.

Article 23

Quan qualsevol comissió rogatòria rebuda per les autoritats judicials andorranes faci aparèixer béns, diners o valors que provenen d'una infracció penal o no tenen propietaris legítims identificats, el batlle n'ordena l'embargament preventiu.

Article 24

Quan es tracti d'executar una demanda d'embargament preventiu que es formulï com a conseqüència d'un procediment penal obert, les autoritats

judicials andorranes poden condicionar aquesta mesura al fet que l'embargament no duri més enllà d'un termini raonable ateses la gravetat de la infracció i la complexitat de l'assumpte, i han de posar en coneixement de l'estat demandant el termini dictat pel batlle al moment del retorn de la comissió rogatòria, sense perjudici per a l'estat demandant de demanar l'ampliació del termini per motius greus. En aquest cas, el batlle ho aprecia.

B) Denúncia de delictu o delegació de l'acció penal

Article 25

A demanda de l'estat on ha estat comesa una infracció penal, les autoritats judicials andorranes poden incoar un procediment penal contra qualsevol responsable de la infracció, si el presumpte responsable de la infracció es troba en territori andorrà i si l'extradició de la persona no és possible o si la persona ja està detinguda a Andorra per causa d'infraccions més greus.

Article 26

En qualsevol cas, l'estat demandant ha de donar la garantia de renunciar a exercir una acció penal pels mateixos fets després que hagi estat dictada una resolució ferma a Andorra o bé ha de justificar l'existència de textos legals en aquest sentit.

Article 27

La demanda de l'estat demandant és sempre tramesa per la via diplomàtica sense perjudici que, en cas d'urgència, s'envii simultàniament al Ministeri Fiscal acompanyada dels elements útils per al procediment a incoar.

El Ministeri Fiscal exerceix aleshores l'acció penal, de conformitat amb el Codi de procediment penal si concorren els requisits legals i, en cas contrari, retorna la demanda precisant els motius del refús.

Article 28

El dret penal andorrà és aplicable als fets denunciats i les penes dictades són les previstes pel Codi penal andorrà.

Article 29

En cap cas no es pot iniciar ni continuar un procediment penal per delegació d'un altre estat si la persona contra

qui s'adreça el procediment es troba en situació de rebel·lia processal.

Article 30

Quan hi hagi indicis de criminalitat contra una persona per un delictes comès a Andorra i que no pugui ser localitzada al Principat, especialment quan la seva extradició no sigui possible per raons de dret intern del país estranger, el Ministeri Fiscal, amb l'acord previ del batlle instructor o, si escau, del Tribunal competent, pot trametre les actuacions a l'estat demandant perquè la persona hi sigui jutjada.

C) Antecedents penals

Article 31

Les autoritats judicials andorranes lliuren, a demanda de les autoritats judicials estrangeres, certificats dels antecedents penals de les persones que resideixen a Andorra sota les condicions següents:

Que la persona hagi estat processada o convocada a judici en qualitat d'inculpada.

Que la demanda sigui per raó d'una infracció penalment castigada a Andorra.

Que no hi hagi cap raó per suposar una infracció eventual dels drets de la persona tal com es precisa en l'article 5 de la present Llei.

Que els antecedents penals no hagin estat objecte d'una decisió judicial de dispensa d'inscripció o de cancel·lació.

D) Demandes que afecten el dret a la intimitat

Article 32

Les comissions rogatòries que es refereixen als comptes bancaris i a la intercepció dels mitjans personals de comunicació com telèfon, teletextos i altres mitjans anàlegs són executades pel batlle o el Tribunal competent, després d'oïr el Ministeri Fiscal i amb la verificació prèvia de la conformitat de la demanda amb la llei andorrana, sense perjudici de preservar el secret bancari.

Article 33

Les demandes han de contenir els elements suficients per permetre apreciar la

legalitat del control sol·licitat d'acord amb la llei andorrana, i s'hi ha d'adjuntar la decisió de l'autoritat judicial de l'estat demandant que ordeni les mesures esmentades en l'article anterior.

Article 34

A la vista de l'objecte i del motiu de la demanda, i abans de comunicar els enregistraments o les transcripcions a l'estat demandant, el batlle ha de destruir o fer destruir per un agent de l'autoritat judicial designat a aquest efecte, les parts d'aquells enregistraments o transcripcions que no presenten interès per al procediment penal per raó del qual s'han demanat les mesures.

Article 35

Si un document escrit comporta, a més de les informacions que poden ser comunicades a l'estranger, elements que entren en l'àmbit dels secrets previstos en els articles 222 a 224 i 226 del Codi penal, el batlle pot establir o fer establir per un agent de policia judicial delegat a aquest efecte una còpia o fotocòpia autèntica en què s'ometin les indicacions que poden afectar persones alienes al procediment o que poden afectar el mateix interessat però que no tenen relació amb la demanda, sempre que no revelin actuacions delictives castigades en el dret penal andorrà.

E) Execució de sentències estrangeres

Article 36

En absència de tractat internacional específic, les sentències estrangeres dictades per tribunals penals no són, en cap cas, executòries a Andorra i no s'admet la petició d'execució a Andorra de les disposicions penals d'aquest tipus de sentències, excepte pel que fa a les decisions de comís dels instruments o productes del delictes comès a l'estranger que es trobin en territori andorrà, tal com es disposa en l'apartat A del capítol II.

F) Recursos

Article 37

Qualsevol oposició o incident en el curs d'un procediment d'ajuda judicial ha de ser resolt immediatament per aute de l'autoritat judicial encarregada de la mesura. Aquest aute és executori de ma-

nera immediata sempre que, a criteri del jutge, la seva execució no causi conseqüències irreparables, com la tramesa de les informacions a l'estranger.

Contra aquest aute es pot presentar recurs d'apel·lació en les formes i els terminis de l'article 194 del Codi de procediment penal.

Capítol II. Disposicions especials en matèria de criminalitat

A) Comisos

Article 38

En cas de sol·licitud de comís per una autoritat judicial estrangera d'instruments del delictes o de llurs productes, diners, valors o béns adquirits amb aquests o llur contrapartida a què es refereix l'article 147 del Codi penal o procedents de qualsevol altre delictes major, la demanda és presentada pel Ministeri Fiscal al Tribunal de Corts, el qual, després d'audiència prèvia de les parts interessades, decideix per aute que pot ser objecte de recurs davant el Tribunal Superior de Justícia.

El Tribunal no pot revisar ni modificar la decisió de comís estrangera si bé ha de resoldre sobre les reivindicacions de tercers de bona fe que no hagin estat resoltes en la decisió esmentada.

El mateix procediment és aplicable de manera general, d'ofici o a petició de l'estat demandant, als béns, diners o valors procedents de qualsevol infracció penal que no tenen propietaris legítims identificats.

Article 39

Sense perjudici de convenis o acords internacionals que disposin altrament, els comisos sempre s'efectuen en benefici de l'Estat andorrà.

B) Formes especials de cooperació policial

Article 40

En el marc de la cooperació judicial internacional, el batlle pot acordar la circulació o l'entrada vigilada de droga o d'altres productes o objectes així com la participació d'un agent encobert, en els termes previstos en el Codi de procediment penal.

Títol II. Lluita contra el blanqueig de diners o valors

Capítol III. Camp d'aplicació

Article 41

A l'efecte d'aquesta Llei, s'entén per infracció de blanqueig la comissió de qualsevol dels actes tipificats així en el Codi penal.

Article 42

Llevat dels preceptes específicament aplicables als subjectes obligats esmentats en l'article 45, la present Llei abasta totes les persones físiques o jurídiques qualsevol acte econòmic de les quals pugui canalitzar o facilitar una operació de blanqueig.

Article 43

Els qui actuïn per compte d'un tercer estan obligats a informar-se degudament de l'origen dels fons que rebin i de la identitat del seu veritable propietari, a fi d'evitar qualsevol operació de blanqueig.

Article 44

Les sucursals, filials o delegacions, de societats andorranes situades a l'estranger, així com les societats domiciliades a l'estranger el control de les quals estigui en mans de persones físiques o jurídiques, andorranes o residents a Andorra, que tinguin per objecte operacions comercials o financeres han d'actuar amb la deguda diligència per tal de prevenir qualsevol acte de blanqueig.

El Govern, amb l'informe previ de la Unitat de Prevenció del Blanqueig (UPB), queda facultat per reglamentar aquesta obligació.

Capítol IV. Sistema de prevenció del blanqueig

Secció cinquena. Subjectes obligats i obligació de declarar

Article 45

Estan subjectes a les obligacions definides per la present Llei les entitats operatives del sistema financer andorrà i les

companyies d'assegurances i reassegurances, així com les altres persones físiques o jurídiques que, en l'exercici de la seva professió o activitat empresarial, realitzen, controlen o aconsellen operacions de moviments de diners o valors que podrien ser susceptibles d'utilitzar-se per al blanqueig, i en particular:

1. professionals comptables externs i assessors fiscals;
2. agents immobiliaris;
3. notaris i membres d'altres professions jurídiques independents quan participin:

en l'assistència de la planificació o execució d'operacions per als seus clients dins el marc de les activitats següents:

- a) compra i venda de béns immobles o empreses comercials;
- b) manipulació de diners, títols o altres actius dels clients;
- c) obertura o gestió de comptes bancaris, d'estalvi o títols;
- d) organització de les aportacions necessàries per a la creació, gestió o direcció de societats;
- e) constitució, gestió o direcció de societats, de fidúcies o d'estructures similars;

o bé quan actuïn per compte dels seus clients en qualsevol transacció financera o immobiliària.

4. venedors d'articles de gran valor, com pedres i metalls preciosos, quan el pagament es faci en efectiu i per un import igual o superior a 15.000 euros, o l'equivalent en qualsevol altra unitat monetària.
5. establiments de jocs d'atzar.

No obstant l'exposat anteriorment, els subjectes obligats anomenats als apartats 1 i 3 d'aquest article no estan subjectes a les obligacions definides en la present Llei quan es refereixi a informació rebuda d'un dels seus clients o bé obtinguda sobre un dels seus clients quan determinin la situació jurídica del seu client o quan desenvolupin la seva missió de defensa o de representació d'aquest client en procediments judicials o en relació

amb aquests, amb inclusió de l'assessorament relatiu a la incoació o a la forma d'evitar un procediment, independentment que hagin rebut o obtingut aquesta informació abans, durant o després d'aquests procediments.

Article 46

Els subjectes obligats tenen l'obligació de declarar a la Unitat de Prevenció de Blanqueig, a l'efecte pertinent, qualsevol operació o projecte d'operació relatiu a diners o valors respecte dels quals hi hagi sospites d'un acte de blanqueig.

L'obligació de declarar s'ha de complir, amb independència de quin sigui el país on s'hagi comès o es pugui cometre el presumpte delictes de blanqueig, o d'on procedixin o vagin destinats els fons.

Article 47

La declaració ha de ser efectuada abans que el subjecte obligat hagi executat l'operació financera o econòmica dubtosa. En aquest cas, si la Unitat de Prevenció del Blanqueig estima que existeixen indicis suficients, ordena provisionalment el bloqueig de l'operació.

Aquest bloqueig no pot excedir cinc dies, termini màxim en el qual la Unitat de Prevenció del Blanqueig haurà d'aixecar-lo si aquests indicis s'han desvirtuat, i autoritzar l'execució de l'operació o, en cas contrari, trametre les actuacions al Ministeri Fiscal.

En qualsevol cas, tant si ha estat executada l'operació com si no ho ha estat, la declaració ha d'anar acompanyada de tota la informació relacionada amb l'operació o sol·licitud d'operació. El subjecte obligat ha de trametre a la Unitat de Prevenció del Blanqueig qualsevol element nou de què tingui coneixement que pugui tenir incidència en l'apreciació de l'operació declarada.

Article 48

Les entitats operatives del sistema financer andorrà i les companyies d'assegurances i reassegurances designen la persona o les persones encarregades de l'organització i de la vigilància del compliment de les normes contra el blanqueig de diners dins de cada entitat i habilitada per fer les declaracions i ser representant habitual davant de la Unitat

de Prevenció del Blanqueig. La designació s'ha de notificar a la Unitat de Prevenció del Blanqueig.

Article 49

En cap cas no es pot informar de l'existència de la declaració la persona o les persones afectades ni tercers, ni donar-los informació sobre el tràmit en curs.

Article 50

Els administradors, dirigents i empleats de banca o d'entitat financera tenen l'obligació de guardar secret respecte a la informació que afecta els seus clients dins el marc de l'activitat bancària o financera. A aquest efecte, han d'adoptar totes les mesures de prudència i cautela que siguin convenients amb vista a la salvaguarda del secret professional. La violació del secret professional, llevat de causa legal de justificació, és constitutiva de delictes en els termes previstos en el Codi penal.

Les entitats financeres només poden facilitar informació relativa a les relacions amb els seus clients i als comptes o dipòsits d'aquests, dins del marc d'un procediment judicial i prèvia instrucció escrita d'un batlle. Altrament, les declaracions de les operacions que siguin sospitoses fetes a la Unitat de Prevenció del Blanqueig pels subjectes obligats no són de cap manera incompatibles amb l'obligació de preservar el secret professional tradicional que protegeix de manera general la confidencialitat dels afers financers de la seva clientela. Per consegüent, la revelació d'informació a aquesta unitat exonera els subjectes obligats i el seu personal de qualsevol responsabilitat de tot tipus per causa de violació de les normes de secret i confidencialitat, tant de caràcter general com de caràcter contractual, àdhuc en el cas en què la denúncia d'una activitat il·legal feta per sospita no es confirmi realment.

El que s'estableix en el paràgraf anterior s'entén sense perjudici de la responsabilitat patrimonial administrativa que, en el seu cas, sigui procedent.

El secret bancari esmentat en el primer paràgraf d'aquest article no és oposable a la Unitat de Prevenció del Blanqueig. En cas d'oposició o d'incident en el desenvolupament de les seves investigacions i prerrogatives, la Unitat de

Prevenció del Blanqueig sotmet el cas al batlle de guàrdia, que resol després d'audiència prèvia del Ministeri Fiscal i les parts interessades en el termini de 48 hores per aute immediatament executori.

Secció sisena. Altres obligacions dels subjectes obligats

Article 51

Els subjectes obligats han de respectar també les obligacions següents:

a) Els subjectes obligats han de tenir una especial vigilància de totes les operacions que, encara que no siguin sospitoses, es presentin sota unes condicions complexes o inhabituals, i no semblin tenir una justificació econòmica o un objecte lícit, i en especial les operacions que siguin típiques com a susceptibles de comportar operacions de blanqueig i qualificades d'especial vigilància per la Unitat de Prevenció del Blanqueig, mitjançant comunicats tècnics.

b) Facilitar a la Unitat de Prevenció del Blanqueig tota la informació que sol·liciti en l'exercici de les seves competències.

c) Pel que fa a les entitats del sistema financer exigir, mitjançant la presentació d'un document oficial, la identificació dels seus clients en el moment d'establir qualsevol relació de negoci.

c)1. Si el client és una persona física, el subjecte obligat s'ha d'assegurar de la identitat del client, del seu domicili i de la seva activitat professional. A aquest efecte, li ha d'exigir l'exhibició d'un document d'identitat oficial proveït d'una fotografia i n'ha de conservar una còpia.

c)2. Si el client és una persona jurídica, el subjecte obligat ha d'exigir:

Certificació de la seva inscripció en el Registre de Societats.

Justificació, de la mateixa manera que ho preveu l'apartat c)1. d'aquest article, de la identitat de la persona física que, d'acord amb la documentació presentada, té poders de representació de l'entitat.

d) En qualsevol cas, abans d'establir cap transacció, les entitats del sistema financer han de verificar, amb diligència, la identitat dels veritables drethaventers de la transacció sol·licitada.

e) El deure de vigilància i de verificació d'identitat de les entitats del sistema financer abasta també els altres subjectes obligats en relació amb qualsevol client del qual interessi alguna operació que, per la quantia o les condicions d'execució, comporti sospites d'un acte de blanqueig.

f) Sense perjudici del compliment de les normes generals que regulen l'obligació de conservació dels documents comptables i contractuals, els subjectes obligats han de conservar la documentació referida en el present article durant un període mínim de deu anys, a comptar de la data de finalització de les seves relacions amb els clients.

Article 52

Els subjectes obligats, i particularment les entitats del sistema financer, han d'establir procediments adequats i suficients de control i comunicació interna, a fi de prevenir i impedir operacions de blanqueig. En aquest sentit, han de dur a terme programes específics de formació del seu personal.

L'auditoria externa de l'entitat verifica el compliment d'allò que es disposa en el present article i entrega a la Unitat de Prevenció del Blanqueig, al final de cada exercici, un informe específic sobre el compliment dels preceptes de la present Llei.

Secció setena. Òrgan de prevenció del blanqueig de diners i valors

Article 53

1. Es crea, sota la denominació d'"Unitat de Prevenció del Blanqueig" (UPB), un òrgan independent que té per missió impulsar i coordinar les mesures de prevenció del blanqueig, el pressupost de la qual anirà a càrrec del Ministeri titular d'Interior.

2. La Unitat de Prevenció del Blanqueig té les funcions d'instrucció, de decisió i de proposició següents:

Dirigir i impulsar les activitats de prevenció i de lluita contra la utilització de les entitats del sistema financer o d'una altra naturalesa del país per al blanqueig, mitjançant els procediments i les normes tècniques instrumentals que siguin necessàries.

Demandar de forma motivada amb aquesta finalitat qualsevol informació o documents als subjectes obligats per verificar l'aplicació de la present Llei. Amb aquesta finalitat, els membres de la Unitat de Prevenció del Blanqueig poden entrevistar-se amb el personal dels subjectes obligats, designat per l'article 48 de la present Llei i desplaçar-se a les seves dependències.

Demandar i rebre de les autoritats judicials competents certificats d'antecedents penals.

Recollir, reunir i analitzar les declaracions dels subjectes obligats així com totes les comunicacions escrites o verbals rebudes i fer una valoració dels fets.

Demandar i rebre qualsevol informació al Servei de Policia o a qualsevol organisme oficial dins els límits de la seva missió.

Cooperar amb altres organismes estrangers equivalents d'acord amb les normes fixades en la secció vuitena.

Trametre a l'autoritat administrativa competent els dossiers instruits en què apareixen fets que poden ser constitutius d'una infracció administrativa, acompanyats d'una proposta de sanció.

Sotmetre al Ministeri Fiscal, a l'efecte oportú, els casos en què apareixen sospites raonables de la comissió d'una infracció penal.

Arxivar els casos restants i conservar-ne els dossiers durant un període mínim de deu anys.

Informar l'òrgan que exerceix el poder disciplinari sobre el sistema financer de totes les trameses de dossiers, sigui al Ministeri fiscal, sigui al Govern quan hi estan implicades entitats del sistema financer.

Sotmetre al Govern propostes legislatives o reglamentàries relatives a la lluita contra el blanqueig.

Article 54

La composició de la Unitat de Prevenció del Blanqueig és la següent:

Un màxim de dues persones de competència reconeguda en l'àmbit financer nomenades pel ministre titular de finances;

Un batlle nomenat pel Consell Superior de la Justícia;

Un màxim de dos membres del Servei de Policia nomenats pel ministre titular d'interior a proposta del director de la Policia.

Els ministres d'Interior i de Finances designen conjuntament el màxim responsable entre els membres de la UPB nomenats per ells.

Els membres nomenats pel ministre titular d'interior i pel ministre titular de finances han de dedicar-se a ple temps a les funcions encomanades i no poden dedicar-se a cap altra activitat pública o privada. El batlle, ultra les seves funcions jurisdiccionals pròpies, exerceix en el marc de la UPB les funcions de vetllar per la integritat jurídica dels dossiers presents; facilitar els contactes amb l'administració de justícia i altres magistrats, i trametre els dossiers sobre operacions sospitoses a les autoritats competents.

El Govern reglamenta les modalitats relatives a l'organització i al funcionament de la Unitat de Prevenció del Blanqueig.

Els membres de la Unitat de Prevenció del Blanqueig i el seu personal administratiu adscrit estan sotmesos al secret professional sota les penes previstes en l'article 226 del Codi penal.

Secció vuitena. Cooperació entre unitats d'informació financera (FIU)

Article 55

La Unitat de Prevenció del Blanqueig esmentada en els articles anteriors coopera amb els altres organismes estrangers equivalents.

Article 56

La tramesa d'informació relativa a operacions o projectes d'operacions relacionades amb el blanqueig de diners i la delinqüència internacional, inclosos els extractes de registre d'antecedents, a altres organismes estrangers equivalents pot ser efectuada per la Unitat de Prevenció del Blanqueig per iniciativa de la unitat esmentada o a demanda d'aquests organismes, sempre amb autorització prèvia del màxim responsable de la UPB, i està supeditada al fet que la part receptora de la informació acrediti prèviament a la tramesa que reuneix les condicions següents:

- a) la reciprocitat en l'intercanvi d'informació;
- b) el compromís, per part de l'estat receptor, de no utilitzar la informació per a cap altra finalitat que no sigui la que persegueix la present Llei;
- c) que els serveis estrangers receptors de la informació estiguin sotmesos, sota sanció penal, al manteniment del secret professional.

Secció novena. Responsabilitats administratives

Article 57

Les infraccions administratives i les sancions corresponents que s'estableixen en aquest capítol són imposades pel Govern, a proposta de la Unitat de Prevenció del Blanqueig, i són aplicables sense perjudici de les responsabilitats que es puguin depurar per la via penal.

Article 58

Les infraccions es classifiquen en molt greus, greus i lleus, com segueix:

1. Són infraccions molt greus:

- a) L'omissió de l'obligació de declarar per part dels subjectes obligats.
- b) La infracció de la prohibició establerta en l'article 49.
- c) La negativa, l'excusa i la resistència a facilitar informació a la Unitat de Prevenció del Blanqueig prevista en l'apartat b de l'article 51, excepte en els casos previstos al darrer paràgraf de l'article 45.

d) La reiteració d'una infracció greu en el mateix any.

2. Són infraccions greus:

a) No assegurar-se de la identitat dels clients en els termes previstos en l'apartat c de l'article 51 o no haver exigit els documents requerits en el mateix article.

b) La verificació insuficient del veritable drethavent de l'operació que s'ha d'executar segons l'apartat d de l'article 51.

c) La manca de vigilància i de verificació d'identitat prevista en l'apartat e de l'article 51.

d) La falta de conservació dels documents durant el temps fixat per l'apartat f de l'article 51.

e) No tenir procediments interns adequats i suficients de control i comunicació interna, a fi de prevenir i impedir operacions de blanqueig, i no efectuar l'auditoria específica prevista en l'article 52.

f) La reiteració d'una infracció lleu en el mateix any.

3. Són infraccions lleus:

a) La no comunicació a la Unitat de Prevenció del Blanqueig de les persones habilitades previstes en l'article 48.

b) Qualsevol infracció de les normes de la present Llei no previstes en els apartats anteriors.

Article 59

Les infraccions lleus són sancionades amb amonestació escrita i multa de sis-cents a sis mil euros; les greus, amb la prohibició d'efectuar determinats tipus d'operacions financeres o comercials i/o amb la suspensió temporal de dirigents de l'entitat o el professional de què es tracti, d'un a sis mesos i multa de sis mil un a seixanta mil euros, i les infraccions molt greus, amb la suspensió temporal de dirigents de l'entitat o el professional de què es tracti, fins a tres anys o amb suspensió definitiva de dirigents de l'entitat o el professional de què es tracti, i multa de seixanta mil un a sis-cents mil euros.

Per graduar les sancions dins dels límits establerts, cal atènyer-se a la gravetat

del cas, la falta de vigilància, les carències o insuficiències dels mecanismes de previsió i la intencionalitat o el grau de negligència en què s'hagi incorregut.

Secció desena. Normes complementàries

Article 60

Com a norma general, les infraccions prescriuen al cap de tres anys. Si hi ha hagut actes destinats a dissimular-les als òrgans de control, la prescripció té lloc al cap de deu anys.

El termini de la prescripció comença a comptar-se des de la data en què la infracció hagi estat comesa. Per a les infraccions que es produeixin en una activitat continuada, la data d'inici és la de la fi de l'activitat o la de l'últim acte constitutiu de la infracció.

La prescripció s'interromp per la iniciació de l'expedient sancionador corresponent.

Disposició addicional

S'afegeix una nova secció al capítol IV del títol segon del Codi de procediment penal amb la següent rúbrica i contingut:

Secció setzena. Entrega vigilada d'objectes delictius i agent encobert

Article 122 bis

1. El batlle instructor, o si escau el batlle de guàrdia, pot autoritzar a demanda del director del Servei de Policia la circulació o l'entrega de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicòtropes, així com armes de foc, obres d'art, moneda falsa, representacions d'infants dedicats a activitats sexuals o de les seves parts sexuals, òrgans humans, objectes o diners i valors procedents d'una operació de blanqueig de diners. Per adoptar aquestes mesures, s'ha de tenir en compte si són necessàries en relació amb la importància del delictes i amb les possibilitats de vigilància.

2. La circulació o l'entrega controlada consisteix a permetre trameses il·lícites de drogues, objectes o substàncies es-

mentades en el paràgraf anterior, així com de les coses o valors que les hagin substituït, i fer-ne un seguiment de la circulació, la sortida o l'entrada sense interferència que ho obstaculitzi per part de l'autoritat o dels seus agents i sota la seva vigilància. Aquesta operació té per finalitat descobrir o identificar persones involucrades en la comissió d'algun delictes en relació amb les dites drogues, els objectes o les substàncies o de prestar ajuda a autoritats estrangeres que persegueixen els mateixos fins.

3. Els funcionaris de Policia han de donar compte de llur actuació immediata al batlle competent.

Article 122 ter

El batlle instructor, o si escau el batlle de guàrdia, pot autoritzar a demanda del director del Servei de Policia la participació activa d'un agent encobert en els delictes relacionats amb la droga, les armes de foc, la moneda falsa, el proxenetisme, el terrorisme, la venda d'infants, la prostitució infantil i la utilització d'infants en la pornografia, el tràfic d'òrgans humans i el blanqueig de diners.

Aquest agent encobert ha de revestir obligatòriament la condició de funcionari de Policia amb funcions de policia judicial.

Article 122 quater

Per aplicació dels dos articles anteriors, sense perjudici del que disposin els convenis internacionals sobre la matèria, el batlle competent pot condicionar l'acord donat a les autoritats estrangeres al compliment de requisits particulars en relació amb l'organització i el control de la mesura per part de les autoritats andorranes.

En tots els casos, el Servei de Policia i les autoritats judicials andorranes han de ser informats amb la màxima diligència del desenvolupament de la mesura i de tot esdeveniment que pugui tenir transcendència en l'operació.

Disposició transitòria única

Mentre la Unitat de Prevenció del Blanqueig no defineixi, en l'exercici de les prerrogatives que li han estat atorgades per l'article 53, apartat 2, primer paràgraf, les transaccions específiques susceptibles de comportar operacions

de blanqueig de diners previstes a l'article 51 a) de la present Llei, s'aplicarà la tipologia d'aquestes transaccions aprovada pel Govern mitjançant decret.

Disposició derogatòria

Queda derogada la Llei de protecció del secret bancari i de prevenció del blanqueig de diner o valors producte del crim, de data 11 de maig de 1995.

Disposicions finals

Disposició final primera

Es faculta el Govern perquè pugui establir les normes específiques amb relació a qualsevol punt de la present Llei que pugui requerir un desenvolupament reglamentari i per fer-la operativa.

Disposició final segona

Aquesta Llei entrarà en vigor al cap de sis mesos de ser publicada en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Casa de la Vall, 29 de desembre del 2000

Francesc Areny Casal
Sindic General

Nosaltres els coprínceps la sancionem i promulguem i n'ordenem la publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Jacques Chirac
President de la
República Francesa
Copríncep d'Andorra

Joan Martí Alanís
Bisbe d'Urgell
Copríncep d'Andorra

Llei general d'ordenació del territori i urbanisme

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 29 de desembre del 2000 ha aprovat la següent:

Llei general d'ordenació del territori i urbanisme

Exposició de motius

La necessitat d'establir un marc normatiu de l'ordenació del territori, de la planificació de l'urbanisme i del procés constructiu es fa sentir d'ençà d'una colla d'anys i de forma més notable a partir del 1993, després de la promulgació de la Constitució i la Llei qualificada de delimitació de competències entre el Go-

vern i els comuns. De fet, després de les ordinacions promulgades pel Consell General durant els anys setanta i inicis dels vuitanta, que van servir de base normativa per establir les zonificacions i per a la redacció de les ordinacions comunals sobre urbanisme i construcció actualment vigents, no s'ha avançat gens en la matèria.

Cal remarcar que aquelles ordinacions, les generals i les comunals, no han constituït mai un instrument de planificació i de previsió per a una política d'ordenació del territori ni per a l'establiment de l'equilibri necessari entre població, activitats, infraestructures i serveis. Les ordenacions, limitades en la pràctica a qualificar zones distintes i sobretot a regular el procés d'edificació, han seguit un camí invers al de la projecció cap endavant, i gairebé sempre han intentat resoldre conflictes i situacions anteriors a base de disposicions limitadores, prohibitives i mitjançant un intervencionisme excessiu en la fase de l'edificació. En canvi, hi ha hagut una manca d'intervenció pública en la fase prèvia i més important, relativa a la parcel·lació, la urbanització i la previsió per a infraestructures, serveis i equipaments col·lectius. No es pot oblidar tampoc el greu problema de la manca de sòl públic i tots els relacionats amb situacions d'incertesa, precarietat i inseguretat jurídica, que sovint han estat causa d'improvisacions irremediabls en el moment de trobar solucions costoses i a curt termini.

Aquesta Llei, a partir dels principis de la utilització racional del sòl, l'interès públic, la funció social de la propietat i la justa distribució dels beneficis i càrregues derivats del procés urbanístic, pretén establir les bases per fer possible una ordenació del territori previsor i protectora, per regular l'activitat urbanística i la construcció amb l'objectiu d'aconseguir l'alliberament de sòl públic dins els marges de les necessitats col·lectives, i també el creixement harmoniós i ponderat dels nuclis d'activitat i d'habitatge juntament amb les infraestructures, els equipaments i els serveis inherents a aquest creixement i al benestar general.

De conformitat amb les disposicions de la Llei qualificada de delimitació de competències, del 4 de novembre de 1993, la Llei present, dins el marc general

d'actuació que traça amb vista a una política d'ordenació nacional i coherent, deixa a la competència dels comuns la qualificació del sòl, la redacció de llurs plans d'ordenació i urbanisme, dels plans parcials i especials i de les ordinacions reguladores de la normativa subsidiària, de la rehabilitació i de la reforma interior, així com tot el procediment administratiu per atorgar les llicències per a totes les actuacions en la matèria que ho requereixin. Dins el marc d'una política nacional d'ordenació i de l'edificabilitat global establerts en la Llei, són els comuns els que qualifiquen el seu sòl parroquial i redacten llurs plans d'acord amb la seva pròpia especificitat, criteris de creixement i política urbanística comunal.

Els principis més importants que suposen realment una innovació en relació amb el règim vigent fins ara, són que la Llei:

a) Defineix el contingut urbanístic de la propietat com a conseqüència directa de la planificació, de manera que el dret d'edificar no es deriva només del dret de propietat, sinó també de la planificació i del procés d'urbanització subsegüent.

b) Fixa l'aprofitament mínim del sòl urbà i urbanitzable; estableix la cessió obligatòria a favor dels comuns, de terrenys que han de ser destinats a serveis i equipaments col·lectius, en un percentatge que han de determinar les corporacions comunals respectives dins de l'escala establerta per la Llei en funció de les necessitats específiques de cadascuna; imposa, en determinades circumstàncies i sense perjudici del seu dret de recurs, la participació obligatòria dels propietaris en el procés de redacció i aprovació dels plans parcials o especials, i defineix els conceptes de reparcel·lació i valoració dels terrenys per tal d'evitar actuacions especulatives i posicions de domini entre els propietaris inclosos en un mateix pla.

c) Dins de l'ordenació del territori i l'urbanisme des d'una visió general, distingeix i atorga efectes diferents a dues fases o situacions. La primera (títol V) queda constituïda amb la redacció i l'aprovació dels plans d'orde-